

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně HAMCO, s. r. o., se sídlem Blažejské náměstí 7/97, 779 00 Olomouc, proti žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, se sídlem Škrétova 44/6, 120 21 Praha 2 – Vinohrady, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) BROADCAST MEDIA, s. r. o., se sídlem Římská 2399/3, 101 00 Praha 10, zastoupené JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5, 2) Rádio Student, s. r. o., se sídlem Gorkého 970/45, 602 00 Brno, 3) NONSTOP, s. r. o., se sídlem M. Hübnerové 12, 621 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. 2011/1142/zab, č. j. bar/3953/2012,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2012 udělila žalovaná společnosti BROADCAST MEDIA licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Radio Beat z vysílacího stanoviště Šumperk-Kolšov na dobu osmi let. Zároveň zamítla žádosti tří dalších společností, které usilovaly o udělení licence k vysílání na tomtéž kmitočtu z téhož vysílacího stanoviště – HAMCO, s. r. o. (Radio Haná Sen), NONSTOP, s. r. o. (Rádio Krokodýl), a Rádio Student, s. r. o. (Free Rádio). K otázce splnění jednotlivých zákonných kritérií u žalobkyně uvedla žalovaná ve svém rozhodnutí mimo jiné, že za kritérium přínosu navrhované programové skladby pro rozmanitost stávajícího vysílání [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.] dosáhla žalobkyně maximální počet bodů v subkritériích lokalizace programu, hudební formát a cílová skupina (nula bodů pak v subkritériu mluvené slovo). Za kritérium přínosu pro rozvoj původní tvorby [§ 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb.] obdržela žalobkyně tři body ze šesti možných: maximum dva body za vlastní autorské pořady, ovšem jen jeden bod ze dvou možných za podporu začínajících umělců (žalobkyně sice doložila určitou podporu začínajících umělců prostřednictvím místních kulturních institucí, nicméně podle vlastního vyjádření hodlá s ohledem na své programové zaměření podporovat jen některé umělce,

zejména revivalová uskupení, konkrétněji to však nespecifikovala) a nula bodů za podporu kulturních akcí (projekt žalobkyně se této otázce prakticky nevěnoval, při veřejném slyšení se žalobkyně dotkla této problematiky pouze okrajově). Za kritérium přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin nezískala žalobkyně žádný bod za základní dílčí kritérium identifikace menšiny (žádnou konkrétní menšinu v projektu nespecifikovala) a jeden bod ze dvou možných za základní dílčí kritérium způsobu podpory (ačkoli se otázkou zabývala, měly informace poměrně obecný charakter; svou podporu menšin žalobkyně do určité míry doložila vyjádřením některých institucí ze Šumperka). V kritériích podle § 17 odst. 1 písm. a) a b) dosáhla žalobkyně stejného počtu bodů jako vítězný žadatel; v kritériu podle § 17 odst. 1 písm. c) byla hodnocena zřetelně lépe; podmínky podle § 17 odst. 1 písm. e) a g) však žalobkyně naplnila v podstatně menší míře než vítězný žadatel.

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná nesprávně zhodnotila zákonná kritéria pro udělení licence. Za přínos pro rozvoj původní tvorby podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), byla žalobkyně ohodnocena pouze jedním bodem ze dvou možných, protože údajně nespecifikovala, jak bude podporovat původní tvorbu. Žalobkyně však poskytuje podporu původní tvorbě již přes dvacet let v rámci stávající licence a toto kritérium považuje logicky za splněné; je nutno přitom brát ohled na hudební a programový formát Radia Sen, zaměřený na hudbu nežijících autorů a interpretů od 20. let minulého století. Žalobkyně dále dostala nulový počet bodů za podporu kulturních akcí; s tím však nemůže souhlasit z hlediska své stávající licence. Projekt Radio Sen není projektem novým – pouze rozšířením stávající licence Radia Haná. Radio Haná je přitom partnerem všech významných akcí v regionu, což žalovaná nemůže zpochybnit vzhledem k více než dvacetileté historii vysílání žalobkyně a k bezproblémovému monitoringu vysílání. Žalovaná dále nezhodnotila přínos žalobkyně k zajištění rozvoje kultury menšin; žalobkyně přitom tuto problematiku rozpracovává na straně 19 svého projektu a prokazuje svá tvrzení dopisy od kompetentních organizací. Konečně žalovaná vůbec nezvážila programový přínos projektu Radia Sen do stávající nabídky Radia Haná (viz str. 15 projektu – komunitní klub Radia Haná, pořad „Snář“ a další specifikace pro místní lokalitu). Žalobkyně proto navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že při hodnocení projektů postupovala podle zákonných pravidel, zejména podle § 17 zákona č. 231/2001 Sb., a podle Manuálu postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., který žalovaná přijala jako svůj vnitřní předpis; takový postup zajišťuje dostatečnou přezkoumatelnost rozhodnutí o udělení licence. Žalovaná rozhoduje v licenčním řízení na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Námitky žalobkyně přitom nesměřují proti žádnému z takto formulovaných požadavků, ale pouze proti hodnocení naplnění zákonných kritérií, které je předmětem správního uvážení žalované, a nikoli obecných soudů. Ohledně hodnocení konkrétních kritérií podle § 17 odst. 1 písm. e) a g), s nímž byla žalobkyně nespokojena, setrvala žalovaná na svém. Žalované je zřejmé, že žalobkyně váže podporu začínajících umělců na hudební a programový formát svého projektu; je však třeba si uvědomit, že každý zvolený formát umožňuje žadateli získat za některá kritéria lepší hodnocení (např. žalobkyně získala maximum bodů v oblasti hudebního žánru), a za jiná horší. Co se týče hlediska podpory kulturních akcí, nemůže žalovaná přihlížet k dosavadnímu přínosu Radia Haná v této oblasti; rozhodující je pouze to, co žadatelé uvedou v aktuálním licenčním řízení. Žalovaná také upozornila na to, že není jejím úkolem posuzovat přínos projektu do stávající nabídky Radia Haná, nýbrž hodnotit přínos navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na daném území [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.]. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Jednání konaného dne 26. 4. 2013 se zúčastnila jen žalovaná, která setrvala na svém stanovisku.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žalobě vyjádřila nespokojenost s tím, že žalovaná nevybrala právě její projekt, který splňuje všechny zákonné požadavky, nabízí originální hudební formát a navazuje na úspěšnou dvacetiletou tradici vysílání v oblasti Olomoucka. Soud má však za to, že žalovaná při hodnocení žádostí jednotlivých uchazečů o licenci nepochybila a její rozhodnutí je řádně zdůvodněno.

Obecně k tomu soud připomíná, že ačkoli na udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání není právní nárok (§ 12 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb.), nemá žalovaná Rada absolutní volnost v tom, komu a na základě jakých skutečností licenci udělí. Rada je naopak povinna při výběru nejlepšího žadatele postupovat podle pravidel stanovených zákonem, a své rozhodnutí je povinna řádně odůvodnit. V licenčním řízení může zvítězit pouze ten žadatel, který naplní skutečnosti významné pro rozhodování a uvedené v § 17 zákona č. 231/2001 Sb. v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Rada přitom musí nejen uvést, jakým konkrétním způsobem naplnil tato zákonná kritéria vítězný účastník licenčního řízení, nýbrž také to, z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Soud pak při přezkoumávání rozhodnutí Rady hodnotí pouze to, zda Rada dodržela řádný procesní postup a zda se nedopustila excesu při aplikaci svého správního uvážení. Pokud rozhodnutí Rady v tomto směru ob stojí, nemůže soud nahrazovat správní uvážení Rady uvážením vlastním – tj. uložit Radě, aby vybrala žadatele jiného, protože soud by na jejím místě například přiřkl určitým zákonným kritériím větší či menší váhu.

V nyní projednávané věci žalovaná velmi podrobně rozebrala projekty jednotlivých žadatelů, a to za pomoci tzv. manuálu, který dále rozpracovává každé ze zákonných kritérií podle § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. a který byl všem žadatelům předem znám. Své úvahy žalovaná promítla do bodového hodnocení žadatelů; zejména se pak soustředila na objasnění toho, proč vítězný žadatel v konkrétních subkritériích získal lepší hodnocení než ostatní uchazeči.

Žalobkyně ve své žalobě napadala hodnocení kritérií podle § 17 odst. 1 písm. e), tj. *přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby*, a podle § 17 odst. 1 písm. g), tj. *přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice*. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná ve svém manuálu rozčlenila kritérium přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby na tři subkritéria, za každé z nichž bylo možno získat maximálně dva body: vlastní autorské pořady a jejich obsah; podpora začínajících umělců a její lokalizace na region; podpora kulturních akcí a její způsob. Za kritérium vlastních autorských pořadů obdržela žalobkyně dva body; za podporu začínajících umělců pouze jeden bod; za podporu kulturních akcí bod žádný. Podle soudu žalovaná dostatečně vysvětlila úvahu, která ji k tomuto závěru vedla. Vítězný žadatel, společnost BROADCAST MEDIA, s. r. o., ve svém projektu konkrétně popsal, jak bude podporovat začínající umělce (hodinové rozhovory, mediální podpora jejich akcí, zařazování jejich děl do playlistu, vysílání soutěžního pořadu *Naděje Beatu* pro mladé skupiny a interprety, čtvrtroční koncert mladých umělců spojený s oceněním nejlepších) a jak bude podporovat kulturní akce v regionu (informováním o kulturních a společenských akcích na Šumpersku – zejména v rubrikách *Víkendový guláš rádia Beat*, *Beatoskop* a *Menšinové sporty*; k tomu žadatel doložil fotografie z hudebních akcí, z nichž je patrné logo rádia, a plakáty na tyto akce). Žalobkyně naproti tomu výslovně uvedla, že může podporovat jen některé začínající umělce, s ohledem na užší zaměření svého hudebního formátu; znamená to tedy především podporu revivalových uskupení. Žalobkyně doložila určitou podporu začínajících umělců prostřednictvím místních kulturních institucí, a proto obdržela za dílčí kritérium *podpora začínajících umělců* jeden bod. Za podporu kulturních akcí neobdržela žalobkyně žádný bod – v jejím projektu tato problematika nebyla zpracována, a při veřejném slyšení se jí dotkla pouze okrajově.

Soud považuje toto hodnocení za správné, protože bez ohledu na subjektivní přesvědčení žalobkyně o míře, v níž naplnila toto kritérium, nehodnotí Rada intenzitu tohoto subjektivního přesvědčení u každého z uchazečů (a ani by to nebylo možné, protože každý uchazeč je pochopitelně přesvědčen, že jeho projekt je nejlepší, a to ve všech ohledech – jinak by se o licenci ani neucházel) – nýbrž srovnává předložené projekty navzájem a zjišťuje, kdo z uchazečů se o určitém kritériu nezmínil (například proto, že je považuje za splněné „automaticky“, s ohledem na

svou předchozí činnost v oblasti rozhlasového vysílání), kdo o něm hovoří spíše v obecné rovině, a kdo zcela konkrétně popisuje a dokládá svou podporu začínajícím umělcům a její konkrétní podoby. Takové hodnocení ze strany Rady je nevyhnutelně subjektivní, protože zákonná kritéria (a dílčí kritéria stanovená v manuálu) nejsou a nemohou být exaktně měřitelná; v nyní projednávané věci je však zřejmé, že do zmíněného subjektivního hodnocení nevstoupila žádná svévole – naopak je tu patrný rozdíl mezi projekty vítězného uchazeče a žalobkyně, a to v neprospěch žalobkyně.

Do příloh svého projektu žalobkyně zařadila poděkování některých institucí; vedle regionálního Deníku pro střední a východní Moravu, Domu kultury Šumperk a informačního webu o mezinárodní hudební soutěži Eurovision Song Contest není zřejmé, jak by mohla souviset s podporou začínajících umělců či s podporou kulturních akcí doložená podpora Charity Olomouc, obce Náklo, občanského sdružení Promeritum a sdružení Šance (věnujícího se onkologicky nemocným dětem). Při veřejném slyšení žalobkyně k podpoře začínajících umělců uvedla v obecné rovině, že Rádio Haná informuje o jejich vystoupení v regionu, na akce zajišťují moderátory a aparaturu a pomáhají zpopularizovat místní kapely (podpora nářečí); konkrétně se zmínila jen o tom, že Rádio Haná vydalo dvě CD s hanáckými příběhy. Aby doložila svou podporu začínajících umělců a kulturních akcí, zaslala žalobkyně dne 11. 6. 2012 další přílohy (přísliby spolupráce od institucí); i ony jsou však formulovány převážně obecně. Krom toho řada různorodých institucí, které přislubují spolupráci se žalobkyní do budoucna (Dům kultury Šumperk, festival Blues Alive, Divadlo Šumperk, Agentura Mohelnický dostavník a obec Velké Losiny), se k věci vyjadřuje dopisem o předem připraveném obsahu, který je ve všech případech stejný, a stejně neurčitý (tj. instituce budou spolupracovat na podpoře původní tvorby a na podpoře umělců ze začínajících kapel – „slovenských, romských, černošských a řady dalších“; s rádiem mají dohodnutou podporu ve vysílání pro domácí a začínající umělce – písně, informace a rozhovory). Konkrétnější je snad jen zpráva hlavního pořadatele festivalu Džemfest o tom, že je potěšen snahou rádia o získání licence a že dosavadní spolupráce na festivalu (který sází na původní tuzemskou tvorbu a zahrnuje i vyhledávací soutěž Džemkap pro nové talentované hudební skupiny) byla bezchybná.

Naproti tomu vítězný žadatel – vedle toho, co bylo uvedeno výše – vyjmenoval konkrétní akce a festivaly, jež hodlá podporovat (festival Blues Alive, soutěžní přehlídku Blues Aperitiv, filmový festival Expediční kamera – k tomu žadatel poskytl příklad redakčního příspěvku) a označil konkrétní místní kulturní instituce, o jejichž akcích hodlá ve svém vysílání informovat posluchače. Doložil také poděkování společnosti Alexim za soutěžní pořad *Naděje Beatu*, podmínky, přihlášky a seznam účastníků a skladeb v rámci této akce. Při srovnání vítězného žadatele a žalobkyně tedy obстоjí závěr, podle něž vítěznému žadateli náleží šest bodů, kdežto žalobkyni pouze tři. Vítězný žadatel v podstatně větší míře propracoval svůj projekt, založil jej na konkrétních údajích a na dokladech týkajících se konkrétních akcí – zatímco žalobkyně neobjasnila zcela konkrétně, jak hodlá při podpoře umělců a kulturních akcí postupovat, případně svou podporu předem omezila, a své úmysly vyjadřovala spíše v obecných tezích.

K dalšímu spornému kritériu, tj. k podpoře menšin podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., je ze správního spisu zřejmé, že žalovaná Rada tu hodnotila dvě dílčí kritéria: identifikaci menšin a způsob podpory. Soud souhlasí se žalovanou v tom, že žalobkyně ve svém projektu ani při veřejném slyšení neoznačila žádnou konkrétní menšinu, jejíž podpoře by se chtěla věnovat; za způsob podpory pak žalobkyně získala jeden bod ze dvou možných, neboť se k věci vyjadřovala poměrně obecně. I s tímto hodnocením se soud ztotožňuje. V pasáži projektu věnované kritériu podle § 17 odst. 1 písm. g) žalobkyně uvedla, že vzhledem ke dvacetileté existenci Radia Haná mají dlouholeté zkušenosti, podporují občanská sdružení a charitativní akce v regionu; takto budou postupovat také v Radiu Sen (budou poskytovat informace o začleňování menšin, pozvánky na akce menšin, se slevou či zdarma budou vysílat reklamy na komerční akce podporující menšiny, na webu a na sociálních sítích budou umísťovat a sdílet odkazy na organizace a akce podporující rozvoj menšin. Také budou klást důraz na jednotu společnosti a objektivitu zpravodajství; krom toho i samotný hudební formát Radia Sen přináší pro jednotlivé menšiny více prvků, než je zvykem u komerčních formátů (národní, etnické či lidové hudební žánry); konečně budou kontaktovat dobročinné spolky a seznamovat posluchače s jejich akcemi.

Při veřejném slyšení žalobkyně k otázce na podporu menšin uvedla, že spolupracují s řadou spolků, charitativních a dobročinných organizací, které se věnují této problematice.

Jak tedy správně uvedla žalovaná, slovní popis vztahující se ke kritériu podle § 17 odst. 1 písm. g) je u žalobkyně poměrně obšírný – ovšem zároveň je i velmi obecný. Není zřejmé, jaké konkrétní skupiny považuje žalobkyně za menšiny; je pak sporné, jak lze účinně podporovat menšiny, není-li zcela jasné, o jakou menšinu konkrétně má jít. Svá tvrzení žalobkyně doložila přílohami, o nichž se soud zmínil již výše v souvislosti s podporou začínajících umělců a kulturních akcí – tj. obecnými dopisy od institucí, v nichž se hovoří o podpoře slovenských, romských, černošských a „řady dalších“ umělců. Dále uvedla, že podporuje hanácké nářečí a vydala dvě CD s nahrávkou, na níž se užívá pouze toto nářečí.

Naproti tomu vítězný žadatel jednak vyjmenoval konkrétní menšiny žijící v Šumperku, jednak i konkrétně popsal způsob podpory (v Šumperku žije 500 Romů; žadatel tedy bude spolupracovat s jejich občanským sdružením Savore; dále je tu činná Řecká obec Šumperk a její soubor Kalliópi – k tomu žadatel uvedl příklad redakčního příspěvku; žadatel konkretizoval, od jakých národnostních organizací v ČR bude čerpat informace; vyjmenoval církve působící v Šumperku a uvedl příklad redakčního příspěvku informujícího o činnosti židovské náboženské menšiny).

Stejně jako u kritéria podpory umělců a kulturních akcí souhlasí soud se žalovanou v tom, že co do kritéria podpory menšin popsala žalobkyně své plány poměrně obecně, což zejména vynikne ve srovnání se zcela konkrétními představami, jaké nastínil vítězný žadatel (to, že neidentifikovala žádnou konkrétní menšinu, žalobkyně ve své žalobě ani nezpochybnila). Žalobkyni přesto nelze upřít, že shromáždila doklady, které do jisté míry vypovídají o podpoře menšin; tyto doklady se však nevztahují k problematice menšin tak úzce jako u vítězného žadatele, proto žalobkyně nemůže být hodnocena plným počtem bodů a po právu jí náleží pouze jeden bod ze dvou.

Závěrem soud dodává, že výstižné je i vyjádření žalované, podle něž není úspěch v licenčním řízení zaručen jen tím, že žalobkyně jako žadatel úspěšně a dlouhodobě provozuje rozhlasové vysílání obdobného formátu v jiném regionu – ostatně takových žadatelů, kteří jsou dlouhodobě a úspěšně činní v oboru, bylo v tomto licenčním řízení více. Rada vždy hodnotí konkrétní předložené projekty; nesrovnává je přitom s předem utvořenými představami o tom, jaký by měl být vítězný žadatel, ale srovnává jednotlivé uchazeče navzájem. To Rada v této věci provedla správně; díky bodovému hodnocení jsou její úvahy dostatečně objektivizovány, a i soud shledal, že projektu žalobkyně (který by zřejmě za jiných okolností a s jinými soupeři mohl obstát) zde konkuroval lépe připravený projekt společnosti BROADCAST MEDIA, s. r. o.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobách nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Osobám zúčastněným na řízení náleží právo na náhradu nákladů řízení, jen jestliže jim tyto náklady vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu v této věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. dubna 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková